

Artikel IV.

Enhver klage, der skal fremsættes, eller ordre, der skal gives i henhold til Warszawa-Konventionen til befordrer, skal have samme virkning, hvad enten den er givet til den kontraherende befordrer eller til den egentlige befordrer. Dog skal de i Warszawa-Konventionens Artikel 12 omhandlede ordrer kun have virkning, såfremt de er givet til den kontraherende befordrer.

Artikel V.

Med hensyn til den befordring, der er udført af den egentlige befordrer, skal enhver af denne beforders eller den kontraherende beforders medhjælpere eller agenter, såfremt han beviser, at han handlede inden for sit tjenesteområde, være berettiget til at benytte sig af de ansvarsgrænser, som ifølge denne konvention er gældende for den befordrer, hvis medhjælper eller agent han er, medmindre det bevises, at han handlede på en måde, der i henhold til Warszawa-Konventionen forhindrer påberåbelse af ansvarsgrænserne.

Artikel VI.

Med hensyn til den befordring, der er udført af den egentlige befordrer, skal det samlede beløb, som vil kunne erholdes fra denne befordrer og den kontraherende befordrer samt fra deres medhjælpere og agenter, der handler inden for deres tjenesteområde, ikke overstige det højeste beløb, som enten den kontraherende befordrer eller den egentlige befordrer kunne idømmes i henhold til denne konvention, men ingen af de nævnte personer skal være ansvarlig for et beløb, der overstiger den for ham gældende grænse.

Artikel VII.

Med hensyn til den befordring, der er udført af den egentlige befordrer, kan erstatningsspørgsmål efter sagsøgerens valg anlægges mod denne befordrer eller mod den kontraherende befordrer eller mod dem begge under et eller hver for sig. Såfremt søgsmål kun anlægges mod den ene af disse beforders, skal vedkommende befordrer være berettiget til at kræve den anden befordrer inddraget i retssagen, idet loven ved den domstol, ved hvilken sagen behandles, skal være bestemmende for proceduren og virkningerne.

Artikel VIII.

Ethvert erstatningsspørgsmål, der er omhandlet i Artikel VII i denne konvention, skal efter sagsøgerens valg anlægges enten ved en ret, hvor den kontraherende befordrer kan sagsøges i overensstemmelse med artikel 28 i Warszawa-Konventionen, eller ved den ret, der har jurisdiktion på det sted, hvor den egentlige befordrer har sin bopæl eller sit hovedkontor.

Artikel IX.

1. Enhver kontraktlig bestemmelse, der tilsigter at fritage den kontraherende befordrer eller den egentlige befordrer for ansvar i medfør af denne konvention eller at fastsætte en lavere ansvarsgrænse end den, der er gældende i henhold til denne konvention, skal være ugyldig, men ugyldigheden af en sådan bestemmelse medfører ikke ugyldighed af hele aftalen, som skal forblive underkastet denne konventions bestemmelser.

2. Med hensyn til den befordring, der er udført af den egentlige befordrer, skal foranstående stykke ikke finde anvendelse på kontraktlige bestemmelser vedrørende tab eller skade, der skyldes fejl ved godset eller godsets egen beskaffenhed.

3. Enhver klausul, der er indeholdt i en befodringsaftale, samt alle særlige aftaler, der er truffet, før skaden indtraf, hvorved parterne har til hensigt at overtræde de bestemmelser, der er fastsat i denne konvention, hvad enten det måtte være ved at bestemme den lov, der skal bringes i anvendelse, eller ved at ændre reglerne om jurisdiktion, skal være ugyldig. Når det drejer sig om befordring af gods, er voldgiftsklausuler dog tilladt, såfremt voldgiften skal finde sted i en af de i Artikel VIII nævnte jurisdiktioner, og sagen skal afgøres efter bestemmelserne i denne konvention.

Artikel X.

Bortset fra, hvad der er bestemt i Artikel VII, skal intet i denne konvention berøre de to beforders indbyrdes rettigheder og forpligtelser.

Artikel XI.

Indtil den dato, hvor denne konvention træder i kraft i henhold til bestemmelserne